

„No, saj smo ljudje; psa bi ne pustil pasti v apno, kaj šele človeka!“

„Poskusi nalašč skočiti, pa boš videl, če te bode kdo obdržal!“

Tako so se opravičevali oni, ki so bili pri apnenici. Res, tako hitro se je ponesrečil Košček, da ni moči povedati. Saj so ga koj zgrabili, in če bi ga ne bili, zadušil bi se bil v apnenici, pa je le dobil za vselej dovolj. V sveto olje ga je dejal gospod Janez, drugo jutro je pa izdihnil. Dva dni potem pa so izkopali poleg rajne Jere grob in položili vanj Koščka. Čudno naključje! Tako dolgo ni nihče umrl, da je bil mož pokopan poleg žene. Samo Jera mu je bila prisojena; v življenju ga je spremljala in tudi na pokopališču naj ju ne loči tuja gomila. Saj je bil Košček z Jero tudi najbolj srečen; še vedel ni, kako dobro mu je bilo, dokler jo je imel. Koliko sitnostij je prišlo nadenj po njeni smrti! Da bi le tudi po smrti pri njej užival srečo in pokoj!

Domačijo Koščkovo sta pa Polona in njen mož kar zaprla, dokler kako drugače ne ukreneta. Lenčko in živino sta vzela h Koprivcu, Šimen je šel pa domov, saj že ni bil za službo, leta so ga preveč trla.

Jedna skrb je Polono dolgo časa morila, ali je oče pri notarju ali sodišču naredil oporoko ali ne. Doma ni nikjer mogla najti kakega pisanja. „Če bo kdaj Koščkov vrt moj“, tako je sklepal Koprivec, „varovati se bom moral, da mi ne bo v škodo, kakor rajnemu Koščku. Velika vrednost, pa tudi nevarna!“ Pa prišla je po očetu obravnava, za oporoko ni vedel nihče, in Koščkovo imetje je prišlo v roke, ki so je že davno želele. Samo škoda, da za tatú niso zvedeli!

In Tona in Andrej? Par bosta — pravijo, pa kmalu. Tona je že tako gosposka, da je joj, pa tudi nekaj drobiža ima; Andrej pa je hlapec v hlevu velike ljubljanske gostilne; denar se mu množi, čeprav počasi; vse bo dobro, da le še Tono dobi.

Sredi gozda . . .

Sredi gozda, poleg pota
križ lesen stoji,
a na njem Zveličar božji,
naš Rešnik visi, trpi.

Ves razbičan, s trnjem kronan
tu visi pribit . . .
Skozi vrhe, skozi veje
zadnji ga obseva svit . . .

In pod njim obstanem truden,
nem se nanj ozrem;
mislim, mislim . . . V davne čase,
v daljnje kraje v duhu zrem . . .

Golgota . . .! Na njej pod križem
ljudstvo, polno zmot;
zdi se mi, da čujem vpitje,
čujem smeh njegov, krohot:

„Glejte, glejte, sin človekov
zida božji hram . . .!
Judov kralj pa trudne glave
nima položiti kam!“ — —

Niže se Mu spušča glava,
trnje jo teži,
a pogled, ljubezni polni,
ljudstvu milo govori:

„Ljudstvo moje, ljudstvo moje,
zasmehuješ me?
Kralj tvoj, pa za trudno glavo
mesta nimam, psuješ me?“

K tebi, grešnik, jo nagibam
tu viseč, trpeč,
k tebi, da objamem zadnjič
in poljubim te ljubeč . . .!“

J. V.